דער געבוירענער קבצן.

(סקיצע) פון מ. ניפצין.

פון אלע פינף מיטגלידער פון דער פאמיליע ארנסאן האט זיך בלויז איזיר, דער אכט יעהריגער מוזיקיק, געפיהלט גוט אין דער נייער געגענד און אומגעבונג. אין דאס וואס ער האט זיך געפיהלט אזוי פריי, און דאס וואס ער האט זיך אזוי שנעל בעפריינדעט מיט די האלב אפגערי־סענע און שמוציגע קינדער פון דער נחע־טא און זיך איינגעלעבט מיט זיי, האט גע־ערגערט די איבערגיג מיטגליעדער פון דער פאמיליע בין צו שמערצען און פלעגט ניט איינמאהל ארויסרופען טרעהרען אין די אויגען פון פרוי ארנסאן.

— אזוי ווי א געבוירענער קבצן'דעל

— פלעגט זי זיך צוקליפען, ווען איזי פלעגט אריינלויפען פון נאס שמוציג, פאר־שווייצט און מיט ריסען דא און דארט אין זיין אנצוג, פלעגט זיך אנטרינקען מיט וואסער גלייך פון „סינק" און פלעגט ווייטער ארויסלויפען — אזוי ווי ער וואלט נאר קיינמאל ניט געזעהן צווישען מענשען. — א קינד געוואוינט זיך איבערהויפט זיפצען דער הער ארנסאן. טיעף אין דערצו.

הארצען האט ער געפיהלט א דאנקבאר־קייט צום קינד פאר דעם אין פלעגט איהם מקנא זיין. וואלט ער אויך געקענט פארגע־סען דעם ניט־לאנגענדיגען רייבען עבר, וואלט ער שוין לאנג געקענט קריגען דאס צו טאן אין עס מאכט זיך פון הונגערען.

— געוואוינט זיך צו, א ברידה האט מען! פלעגט ביין ארויסברומען די פרוי אז דעם טאטען זיינעם האט זיך פארלוסט געמבלען!

אז זי פלעגט זיך צוואוואינען אויף קול און מיט איהר, ווי אין א כאר, פלעגען זיך צוואוויינען די צוויי דערוואקסענע טעכטער, וועלכע האבען פלוצלינג פאר־לאָרען דעם גאנצען באדען פון אונטער זייערע פיס. ניט פארבאר־ייטעט פריהער צו דעם קאמף פארן לעבען האבען דיעזע צוויי מיידלאך געבאלעטעט און געפיעש־צעטעט, ניט געוואוסט פאר וואס צו געה־מען זיך און האבען איינפאך מורא גע־האט ארויסצוגעהן פון שטוב אין דער פרעמדער, אונבעקאנטער און שרעקליכער גהעטא נאס אריין.

— איהם איז טאקע בעסער פון אונז

— פלעגט ארויסזיפצען דער הער אראנ־סאן מיט דער גאנצער ווידער זיינס דעם גאנצען שמערץ פון דעם ערשטען גע־פאלענעם נבור.

און ער פלעגט אין איילעניש ארויס פון שטוב אום אויסצומיידען די ווייטערע פארווירפע פון זיין פרוי און זיינע צוויי טעכטער. מען האט אויף איהם געקוקט ווי אויף א פארברעכער אין הויז און ער אליין האט זיך אויך בעטראכט פאר אזעל־כען. וואלט ער געהיט זיין נעשעפט אין וואלט ער זיך ניט אריינגעלאזט אין ספע־קולאציעס, וואלט אלעס גענאנגען ווי גע־ווען און ער וואלט נאך ביז איצט געזעסען אין דעם רייכען מיט זיין פאמיליע אין דעם רייכען אפארטמענט, מיט די דיענסטען, מיט די צוויי אויטאמאביליען און מיט די אלע אנדערע פארגעניגען, וועגען וועלכע מען קען איצט אפילו ניט חלום'ען.

איינמאל, דאס איז געווען נאך א לאנגע צייט פון ארומזוכען און פון אונ־ענטשלאסענהייט, האט אראנסאן געקראָ־גען א דושאב. עס איז געווען ניט קיין שלעכטע שטעלע אונטער די אומשטענדען און ער איז געווען זיכער אז מען וועט איהם באהאנדלען גאנץ אנשטענדיג. זיין באָס איז אמאל געווען ביי איהם א קאנ־טראקטאר און האט איהם געאכטעט און ער האט געהאלטען פאר א בכוד צו האָ־בען ארנסאָנען אלס פארמאן ביי זיך אין גען מיט'ן ביסען. עס האט איהם גענו־מען בעליידיגען שטארק דאס וואס זיי, וועלכע האבען איהם מיט גארנישט גע־האלפען אין זיינע פריהערדיגע ערפאלגען, קוקען איצט אויף איהם ווי אויף א פאר־בעכער, דערפאר וואס ער האט געליטען א נידערלאגע. מיט וואס פאר א רעכט בעהאנדלען זיי איהם אזוי?

— איך קען דאס שוין מעהר ניט ארבערטראגען! האט ער גענומען רע־דען פעסטער — מאכט אויך וואס עס מאכט זיך אמאל. וועט זיך מסתמא איבערדרעהען.

— דו ביזט נאך גערעכט! האט זיך ציואווייגט זיין ווייב און מיט איהר די צוויי טעכטער — אן אנדערער אויף דיין ארט וואלט כאטש געשוויגען.

און ער האט ווידער ניט דערצעהלט וואס עס האט זיך איהם געוואלט אזוי שמערצליך דערצעהלען, אז ער האט גע־קראָגען א דושאב און אז מען וועט שוין מעהר ניט דארפען הונגערען.

— די שוויגסט, הא? האט זיך גע־נומען ביכדען פרוי אראנסאן, וועלכע האט זיך דערפיהלט א זיעגערין און האט אויס־געבראכען נאך אין א גרעסערען יאמער.

ער אראנסאן האט זיך אויפגעהויבען פון פון ארט. ער קען דא מעהר ניט זיין אין שטוב. ער וועט אנטלויפען וואר הין די אייגען וועלען איהם טראגען. אזא לאנג, אזא שווערע און דריקענדע אט־מאספערע, קען פיהרען צו די גרעסטע טראגעדייעס. ער קען דא מעהר ניט פארבלייבען.

אבער אין טיהר האט ער זיך בענע־נענט מיט איז'ן, א שמוציגער, א פאר־שווייצטער און אן אפגעריענער, ווי די טויזענדער אנדערע קינדער פון דער ארי־מער נאס, איז דער אבט יעהריגער איזי אריינגעלאפען אין הויז און האט זיך גלייך א ווארף געטון פון אויפן אין איהם גע־נומען קושען און זיך טוליען צו איהם. דאס קינד איז אימער געווען שטארק צוגע־בוגדען צום פאטער, נאר די לעצטע צייט קעל זיינען געזעסען די צוויי טעכטער, האבען זיך שטיל געשושקעט און זיך אָפּ־געזיפצט שווער פון צייט צו צייט ווי נאך א לאנגען ווייגען.

— איך האב היינט — — ער האט געוואלט דערצעהלען דער ווייב און די טעכטער, אז ער האט געקראָ־גען באשעפטיגונג, אז זיי וועלען, לכל הפחות ניט דארפען ליידען מעהר קיין הונגער, אבער ער איז געבליבען אפגע־האקט אין מיטען. פון דעם ווי זיין ווייב האט זיך א קעהר געטון צו איהם און פון איהר בליק, האט ער פארשטאנען אז ער וועט זיין גלייכער ווען ער וועט שווייי־גען.

— איך האב — — איך קען דאס שוין מעהר ניט איבערטראגען! — האט ער גענומען שטאמלען ביין און זיך ווער־גען מיט'ן ביסען. עס האט איהם גענו־מען בעליידיגען שטארק דאס וואס זיי, וועלכע האבען איהם מיט גארנישט גע־האלפען אין זיינע פריהערדיגע ערפאלגען, קוקען איצט אויף איהם ווי אויף א פאר־בעכער, דערפאר וואס ער האט געליטען א נידערלאגע. מיט וואס פאר א רעכט בעהאנדלען זיי איהם אזוי?

— איך קען דאס שוין מעהר ניט ארבערטראגען! האט ער גענומען רע־דען פעסטער — מאכט אויך וואס עס מאכט זיך אמאל. וועט זיך מסתמא איבערדרעהען.

— דו ביזט נאך גערעכט! האט זיך ציואווייגט זיין ווייב און מיט איהר די צוויי טעכטער — אן אנדערער אויף דיין ארט וואלט כאטש געשוויגען.

— איך האב היינט — — ער האט געוואלט דערצעהלען דער ווייב און די טעכטער, אז ער האט געקראָ־גען באשעפטיגונג, אז זיי וועלען, לכל הפחות ניט דארפען ליידען מעהר קיין הונגער, אבער ער איז געבליבען אפגע־האקט אין מיטען. פון דעם ווי זיין ווייב האט זיך א קעהר געטון צו איהם און פון איהר בליק, האט ער פארשטאנען אז ער וועט זיין גלייכער ווען ער וועט שווי